

gjort den Appel, som den paagældende stillede til Ministeriet. Arbejderforsikringsraadets Skrivelse er Svar paa Ministeriets Skrivelse af 15de Juni, dateret 28de Juni, og jeg er først tiltraadt den 28de August og er sikker paa, at denne Sag har fundet sin Afgørelse af Ministeriet, inden jeg blev Minister. I øvrigt vilde det næppe have influeret paa min Stilling. Det er jo ikke saaledes i Arbejderforsikringsraadet, at der behøver at være Enstemmighed om Sagerne, og havde jeg haft en anden Mening i Raadet, end der blev afgørende, vilde jeg jo ogsaa kunne have den som Minister. Jeg har imidlertid, som sagt, været enig med Raadet den Gang om, at man efter de gældende Regler ikke kunde behandle denne Sag som Ulykkestilfælde, og jeg var enig i den Afgørelse af Sagen, som den tidligere Minister har truffet, nemlig at man ikke kan give den Appel Medhold, som den paagældende har rettet til Indenrigsministeren.

Saa har det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) foreslaaet at henvise et Andragende fra de fast autoriserede Maalere i København om en Understøttelse af Statskassen. Det er rigtigt fremstillet af det ærede Medlem, hvorledes det er gaaet til, at disse Mænd ikke længere ere i Stand til at tjene deres Udkomme paa den tiltante Maade. Det er i Henhold til en Forandring i Lovgivningen med Hensyn til Maaling af Kul, at deres Virksomhed i den Retning er bleven overflødig. Det er sket ved Lov Nr. 32 af 26de Marts 1896. Men det er ikke ganske rigtigt, at Staten har haft at gøre med disse Maalere. De ere ifølge Reglement af 29de December antagne af Forstanderen for Maalingen, og deres Antagelse er bleven godkendt af Københavns Magistrat. Nu har Københavns Magistrat bestemt vægret sig ved at give disse Mænd Understøttelse under Henviisning til, at i Reglementets § 9 er det udtrykkelig udtalt, at disse Maalere overhovedet ikke have noget Krav paa Pension. Jeg tror, som det ogsaa er udtalt af den ærede Ordfører, at lige saa beklageligt, som det er, at en Lov griber forstyrrende ind i et Erhverv, lige saa vanskeligt vil det være ad Lovgivningens Vej at gribe ind i disse Forhold paa ny og at yde en Understøttelse af Statskassen. Det er vistnok ikke forekommet tidligere, og jeg vilde have Betænkelighed ved at foreslaa, at man slaar ind paa denne Vej. Det samme ærede Medlem har under Nr. 44 som Mindretal foreslaaet at henvise Sagen om

Forhøjelse af en Statsunderstøttelse til forhenværende Ledvogter H. C. Jeppesen af Fredericia. Nu har den ærede Ordfører ret udførligt imødegaaet det ærede Medlems Udtalelse i den Henseende. Jeg er ikke af den Mening at de 174 Kr., som Statskassen yder, er at betegne som Gave, Statskassen giver til Kommunen. Kommunen giver i Kraft af den Understøttelsesloy, vi have, men Manden er forud i Besiddelse af en Pension paa 174 Kr., og saa yder Kommunen ham det, som mangler, for at han kan have det fornødne til sit Underhold. Det er altsaa ikke nogen Gave fra Statskassen til Kommunen, men det er en Formindskelse af den Trang, den paagældende er i, naar han søger Alderdomsunderstøttelse. Jeg mener nu ikke, det er nogen tilstrækkelig stor Sum, som den paagældende har ved sin Alderdomsunderstøttelse og sin Pension. Jeg mener, at med disse 300 Kr., som det altsaa er, ville de meget vanskelig kunne slaa sig igennem, og jeg har derfor ogsaa ladet tilskrive Fredericia Borgmesterkontor, om der ikke kunde finde nogen Forhøjelse Sted i Mandens Alderdomsunderstøttelse. Jeg har da faaet den Oplysning, at man som Regel ikke giver mere end saa meget, at vedkommende har 300 Kr. aarlig foruden Medicin og Lægehjælp, men man oplyser dog om, at den paagældende har haft en Sygehjælp i Vintermaanederne, som i 1899 har andraget 50 Kr. Disse 50 Kr. har han altsaa haft ud over de Beløb, som ere nævnte i hans Andragende, og derhos har Kommunen afholdt Udgiften for et Par Krykker til ham med 7 Kr. Jeg ved ikke, om man kan komme videre i denne Sag for Kommunens Vedkommende ved paa ny at henvende sig til den. Men hvad Statskassen angaar, er Ministerens Stilling simpelthen den, at man savner Hjemmel til at forhøje disse Pensioner. Det er blevet nævnt, at selv om han havde været under Loven 12te April 1892, vilde hans Pension kun have andraget et Par Kroner mere om Aaret. Under disse Omstændigheder har Ministeriet ikke nogen Adgang til at kunne bevilge den paagældende en større Understøttelse, og naar Finansudvalget saa ikke tager sig af det Andragende, som Ministeriet har været nødt til at sige nej til, saa ved jeg ikke, at der er noget at foretage i den Sag fra Regeringens Side. Men meget rigeligt er det, Manden har, ganske vist ikke, og hvis han ikke kan komme ud af det med den Hjælp, han har, mener jeg, at han maa have Krav paa at faa sin Alderdomsunderstøttelse for-